

LBRIS

We know
books

Editor: *Vasile Burlui*
Redactor: *Cătălina Cotoman*
Tehnoredactor: *Cristina Lucia Şutiu*
Coperta: *Cristina Lucia Şutiu*

DE ACELAŞI AUTOR:

Nu e un cântec de dragoste
Unde eşti în noaptea asta
Despre furie şi despre vânt

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ROBECCHI, ALESSANDRO

Greşeli uriaşe / Alessandro Robecchi ; trad. din lb.
italiană de Gabriela Dima. - Iaşi : Cartea Românească
Educaţional, 2024

ISBN 978-606-057-329-6

I. Dima, Gabriela (trad.)

821.131.1

Alessandro Robecchi, Torto marcio
© 2017 Sellerio Editore, Palermo

Grupul Editorial Cartea Românească Educaţional
Copyright © Editura Cartea Românească Educaţional,
2024

www.librariacartearomaneasca.ro/ecredu.ro

Alessandro Robecchi

GREŞELI URIAŞE

Traducere din limba italiană de Gabriela Dima

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Most of the time
I'm halfway content
Most of the time
I know exactly where it all went
I don't cheat on myself
I don't run and hide
Hide from the feelings,
that are buried inside
I don't compromise
and I don't pretend
I don't even care
if I ever see her again
*Most of the time.*⁵⁸

⁵⁸ Bob Dylan, *Most of the time*: „De cele mai multe ori / Sunt mulțumit pe jumătate / De cele mai multe ori / Știu exact unde s-au dus toate / Nu mă păcălesc singur / Nu alerg să mă ascund / Să mă ascund de sentimentele / care îmi sunt îngropate în suflet / Nu fac compromisuri / și nu mă prefac. / Și nici măcar nu-mi pasă / Dacă o voi mai vedea vreodată / De cele mai multe ori.”

Cuprins

Unu	5
Doi.....	12
Trei.....	19
Patru.....	23
Cinci.....	37
Șase.....	48
Șapte.....	54
Opt	64
Nouă.....	78
Zece	93
Unsprezece	103
Doisprezece	112
Treisprezece.....	124
Paisprezece.....	133
Cincisprezece.....	146
Șaisprezece.....	161
Șaptesprezece.....	181
Optsprezece.....	197
Nouăsprezece	202
Douăzeci	214
Douăzeci și unu.....	230
Douăzeci și doi	244
Douăzeci și trei.....	249

Douăzeci și patru	258
Douăzeci și cinci	264
Douăzeci și șase	275
Douăzeci și șapte.....	286
Douăzeci și opt.....	290
Douăzeci și nouă	301
Treizeci.....	307
Treizeci și unu	315
Treizeci și doi.....	324
Treizeci și trei.....	327
Treizeci și patru.....	339
Treizeci și cinci.....	355

*Cruțați-l! Lăsați-l în singurătatea lui!
Vreți să-l distrugeți complet? Are o
fisură ca un pahar în care s-a vărsat
dintr-odată ceva clocotit – și era un
pahar atât de prețios!*

FRIEDRICH NIETZSCHE

Unu

Noiembrie 2016

Poate că ar fi trebuit să plouă.

Asta i-a trecut prin cap lui Francesco în timp ce se îmbrăca, o astfel de zi merita o lumină mai potrivită, ceva ce un regizor bun ar fi studiat mult timp și ar fi realizat apoi cu grijă, așteptând momentul potrivit: cerul gri, picăturile ușoare, umiditatea care plutește în aer la Milano și nu știi dacă apa vine de deasupra capului sau de sub picioare. În schimb, era un soare palid, din acela care nu încălzește, un soare care muncește minimum posibil, senzația becurilor ecologice care nu se aprind imediat ce apeși pe întrerupător și fac lumină de mort.

Chiara l-a ținut îmbrățișat toată noaptea, și-a sprijinit capul de umărul lui, chiar dacă pe el îl deranja după un timp, dar nu dormea și nu s-a îndepărtat. A lăsat ca brațul să-i adoarmă, suportând furnicăturile, aproape respirând șuvița violetă din părul ei, care mirosea a șampon.

Apoi s-a sculat devreme și a făcut ceea ce trebuia să facă.

A coborât în curte, a traversat straturile neîngrijite de flori, a mers pe lângă zidurile de pe care cădea tencuiala și s-a strecurat pe ușa mică de la scara C, a urcat cele patru etaje și a intrat la doamna Antonia, ușa era descuiată.

Ea era trează, întinsă pe pat. Francesco a luat dintr-un sertar o cutiuță de plastic cu compartimente mici, a numărât pastilele, le-a pus pe masă.

— Astea două imediat după prânz și imediat după cină, ca de obicei, să nu faci prostii, cealaltă înainte de culcare, a spus.

Și a adăugat:

— Laptele l-ai băut deja?

Doamna Antonia a făcut semn din cap că da.

— Când trebuie să mergi la analize?

— Joi. La zece și jumătate.

— Bine, vin cu cineva să te duc jos și te însoțesc, a spus Francesco.

Ea a încercat să zâmbească.

În ultimele luni, treptele au devenit un coșmar. Ea, aproape incapabilă să se miște, fără lift, scări abrupte, locuințe sociale.

Sociale, se gândește Francesco, da. Înseamnă pentru săraci.

Așa că el trece cu Chiara sau cu cineva de la Asociație și o duc în brațe când e nevoie. Sus și jos, prefăcându-se că nu îi văd figura umilită. Vecina îi face cumpărăturile și controlează că mănâncă, alții vin din când în când, fără să se pună de acord, fără să planifice, fețe cunoscute, fețe din cartier. Un du-te-vino.

La etajul de deasupra e un fel de pod, dar locuibil. El și ceilalți de la Asociație au spart ușa, au făcut rost de paturi și saltele. Au pus acolo o familie de sirieni. Tineri, ea era însărcinată, dormeau în gară, voiau să meargă în

Germania. Au venit trei, iar acum sunt patru, tăcuți, politicoși. Când ea face cușcuș, îi duce o farfurie doamnei Antonia, spune că îi place, dar ar putea fi doar politețe. Odată au făcut smochine cu caramel, acolo, sus, în pod, un desert din acele locuri, și au mâncat toți, un fel de mică petrecere.

Bere. Canabis. Discuții. Ajunge atât de puțin, nu?

În casa doamnei Antonia, Francesco deschide ușa unui dulăpior minuscul și aruncă o privire. Cutia lui e tot acolo, evident, nu că s-ar îndoi.

— Iau mașina, spune, și culege o cheie dintr-o farfurie de pe bufetul din bucătărie.

— Nu mă întreba de fiecare dată, spune doamna Antonia, eu sigur nu o folosesc.

Dar el nu întreabă. Anunță, da, pentru că știe că mașina aceea o folosesc mai mulți. Dacă se poate numi mașină. Un Golf mai vechi de douăzeci de ani, cu câteva zone de vopsea care se încăpățânează să reziste ruginii, fără taxe plătite, fără asigurare, cu viteza a doua care nu merge, un catâr cu roți, deșelat. E un risc să mergi cu ea, dar ce nu e un risc?

E bucuros să iasă din casa bătrânei, din acel miros de închis și de supă, din senzația că a devenit un fel de lucrător la Crucea Roșie. La naiba cu bătrâna, se gândește. Dar se gândește și că e utilă: acolo nu se va duce nimeni să caute ceva. Nu se duc cei de la mentenanță, darămite jandarmii. Și când el și Franco au dus acolo șase televizoare cu plasmă, ea nu a protestat.

— Au căzut dintr-un camion, spusese sfidător, iar ea zâmbise.

— Cât luați pe toate alea? întrebuse.

Sclerozată, dar nu proastă. Iar Franco, care nu e tocmai diplomat, șuierase printre dinți:

— Vezi-ți de treburile tale, bunicuțo.

El nu apreciasse lipsa aceea de politețe, dar doamna Antonia nu se supăraseră. Și așa, se gândește Francesco, e o capitulare ancestrală: bate-i toată viața și vor cere să fie bătuți, așa că trebuie profitat.

Apoi pe Franco îl săltaseră, dimineața devreme, cu girofaruri și tot restul. Camerele video. Idiot. Dar cele șase televizoare nu le găsiseră. Idioți și ei.

Acum coboară scările și urcă altele, se întoarce sus, acasă. Chiara face cafeaua.

— Vin și eu.

— Nu.

Ea nu spune nimic, se apropie de el și îl îmbrățișează. Francesco își dă seama că și-a scos inelul de la sprânceană. Știe de ce. Din același motiv pentru care el și-a pus o cămașă și pantalonii buni. Zâmbește. Se gândește că nu vom alunga niciodată micul burghez din noi, nici măcar cu bombele.

Apoi el iese.

I-au spus să fie acolo la ora unsprezece și e deja zece. Când ajunge în capela spitalului, este unsprezece fără un sfert. Domnii cu mașina gri spun:

— Suntem gata, mergeți cu noi?

— Nu, vin după voi.

Un preot fără patrafir se apropie de el și îl întreabă dacă vrea să vorbească, el spune că nu, politicos, îl îndepărtează cu un zâmbet la care nu se poate răspunde. Mai lipsește doar preotul, la naiba.

Așa că după jumătate de oră sunt la cimitir.

Francesco se gândește că nu e așa cum se aștepta. Nișa e prea sus pentru a pune în ea flori din când în când,

dacă o va face vreodată, va trebui să folosească scara lungă cu roți care se află acolo. Un muncitor pune o placă de piatră care închide orificiul cu două lovituri de mistrie. Pentru cea definitivă, de marmură, cu numele și fotografia, va fi nevoie de câteva zile. Francesco mulțumește și pleacă.

Se gândește că mamei i-a luat mult timp să plece. Prea mult. Au așteptat împreună, fără drame, aproape fără durere. Iar apoi s-a întâmplat, și iată-mă aici, se gândește.

Singur.

Așa că ajunge înapoi la mașină, dar nu pleacă imediat.

Se gândește la multe lucruri, la cum s-au descurcat împreună, în anii când ea făcea ture de noapte, iar el își făcea temele pe masa din bucătărie. La listele cu rezultatele la bacalaureat la institutul tehnic, pe care s-au dus să le vadă împreună, dar numai după ce un coleg de clasă îi spusese: „Sigur că ai trecut, aici trec toți, nu știi?”. La când priviseră împreună prima lui lucrare de grafică – pliantul unui magazin de detergenți – și ea râsese din cauza bulelor de lângă litere. Douăzeci și șase de mii de lire, primul câștig. Se gândește la cum se schimbaseră banii aceia de când îi luase și până când ajunsese acasă, o mică mândrie care se topise ca o înghețată pe trotuar. „Vom fi mereu așa. Vom fi mereu doi bani nenorociți și teamă”, se gândise. Iar în ochii ei era același gând – își amintește ca și cum ar fi fost azi –, dar râsese și îl lăudase.

Mama.

Dar, mai ales, se gândește la ce i-a lăsat.

„Cutia unchiului”, a numit-o.

Îi spusese unde să o găsească cu câteva săptămâni înainte ca medicii să-l prevină că se terminase, că mai

rămăsese puțin timp. I-o spusese cu un fir de voce, ținându-l de un braț cu mâinile ei uscate și subțiri:

— Citește povestea unchiului tău, îi spusese, apoi aruncă totul și gata.

Unchiul a fost mereu un fel de fantomă între ei, fratele atât de iubit și care a sfârșit atât de rău.

Ea nu spusese mai mult decât ce se știa deja, ce știa ziarele, el nu întrebese mai mult decât ar fi putut să o rănească.

Apoi citise.

În cutie era un caiet cu toată povestea, o poveste începută înainte ca el să se nască, o curea de piele cu o cataramă lucrată manual, un rulou de bani, în lire, un milion și șapte sute de mii, hârtie inutilă, poza unchiului zâmbitor împreună cu un coleg de celulă. Apoi alte poze, cărți poștale vechi. Și da, și lucruri care era mai bine să fie distruse.

Dar Francesco nu aruncase nimic. Adusese cutia acasă. Apoi la doamna Antonia, în dulap, un loc sigur. Acasă păstrase doar caietul, și îl citise și recitise de zeci de ori.

Iar acum e acolo, în rabla aceea, așteaptă o secundă înainte de a porni motorul.

Își privește mâinile. Se gândește la lucrurile de făcut, ca și când ar fi o zi normală. Va trece pe la calabrezi să vadă dacă a venit Mac-ul nou, și acela „căzut dintr-un camion”. Are nevoie de el să lucreze și a găsit o modalitate de a-l plăti.

— Ce ne poți da? întrebese tipul înalt, cel care părea șeful.

— Desenul acesta, spusese el.

Schema unui magazin șmecher de ceasuri, de pe bulevardul Buenos Aires. Reprezentase, pe desen, punctișoare roșii, camerele video, și zonele moarte – cele unde

camerele nu ajung, ca un parcurs sigur, o pasarelă peste mlaștină. Punctulețele verzi erau senzorii de mișcare, ușor de evitat dacă știi unde sunt. Și el știe.

Plată buna. Ca un cec.

— Vino marți, spusese calabrezul înalt.

Iar azi e marți, iar Francesco pornește motorul și pleacă de acolo. Apoi, în timp ce rabla bătrânei pufăie în trafic, ia telefonul și face un număr, vorbește cu o domnișoară care se chinuie să fie drăguță.

— Vă sun pentru o factură... da... Francesco Girardi... da, aștept.

— Va mai dura câteva zile, domnule Girardi, poate vreo două săptămâni.

— E o factură din iunie, ce dracu, suntem în noiembrie... o mie de euro, da, nu un milion, mama mă-sii!

— Aveți dreptate, domnule Girardi, dar știți...

— Știu, știu. Știu că era urgentă comanda, dar plata nu, nu-i așa?... acum e enervat cu adevărat, închide telefonul, aruncă celularul pe scaunul din dreapta unde buretele iese printre cusături pentru a vedea lumea.

Și asta e munca cinstită, se gândește. Să se ducă naibii.

În seara asta va avea Mac-ul lui nou și în câteva zile câteva ceasuri cadou, dacă desenul cu punctulețele roșii și verzi era precis. Dacă ăia, calabrezii, n-o fac pe idiotii. Dacă.

Doar că eu nu mănânc ceasuri, se gândește, și e riscant să le vândă imediat.

Când intră în casă, Chiara nu este.

Nu e nici măcar ora unu, iar ziua e deja proastă, se aruncă pe pat și deschide caietul.

Sigur că scria prost, unchiul.

Ce sfârșit. Bietul idiot.

Doi

Martie 2017

Apelul a venit la 23:41, potrivit înregistrării de la 113. O femeie care ieșise cu câinele pe strada Angelo Mauri și care nu se mai oprea din vorbit, chiar dacă nu avea nimic de spus. Doar că auzise o bufnitură puternică și se duse să vadă, învingându-și frica. Să vadă ce? Nimic, la început. Dar apoi, datorită câinelui – „Setterii ăștia au un miros care...” – văzuse corpul.

„Domnul”, așa îl numise.

Părea că vrea o medalie și se chinuia din răspuțeri să scoată în evidență că ea, și doar ea, sunase la poliție.

De fapt, fuseseră șapte apeluri între ora 23:41 și 23:46, când ajunsese prima mașină și blocase strada. Apoi veniseră alte trei patrule, una din piața Settimio Severo și două de pe strada Giovio, luând-o pe strada Mauri pe contrasens, în trombă, cu motorul turat, apoi trântind frâna.

Întins între trotuar și roțile mașinilor parcate, în dreptul numărului 6, la câțiva metri de poartă, se afla „domnul”.

Locuitorii din zonă, locatarii blocurilor burgheze de pe stradă, confirmaseră bufnitura și ora. Paznicul de la școala gimnazială de la numărul 10 o auzise și el, dar se gândise la poarta aceea care se trânteste mereu, pe care el cere de luni buni să o repare, și directoarea e de acord, evident, dar inspectoratul, ministerul...

Bufnitura, da. Un zgomot puternic.

— Ca o împușcătură, spuse un tip îmbrăcat la perfecție, dar în papuci de casă, coborât să vadă când

13 Greșeli uriașe

mașinile de poliție iluminau deja în albastru toată strada, și asta dând convins din cap, după ce aflase din pâlăvrăgeala de acolo că avusese loc o împușcătură, evident.

— Da, o împușcătură, de fapt două, spuse o doamnă brunetă, înainte de a îndepărta doi băieți, coborâți și ei să vadă spectacolul, dar poate că deja regretau, pentru că păreau hipnotizați, înghețați cu privirea fixă spre mort.

Nu e un spectacol frumos, în caz că nu l-ați văzut niciodată în realitate.

La douăsprezece și zece a ajuns o mașină gri, și ea în trombă, și a coborât din ea inspectorul Carella, care i-a salutat cu capul pe cei de pe mașini, în semicerc în jurul mortului, a schimbat două cuvinte cu șeful primei mașini care sosise și a șuierat câteva ordine rapide.

Așa că cei în uniformă au început să împrăștie oamenii și, împrăștiindu-i, să întrebe cine coborâse imediat, cine mai târziu, cine poate că era deja pe stradă – cea cu setterul se simțea Greta Garbo în rolul ei de descoperitoare de cadavre – în fine, să separe curioșii de cei care puteau ști ceva.

Nimeni nu știa nimic. În afară de împușcături – una? două? – și obișnuitele fraze nervoase, cele dictate de frică și de frica de a-ți fi frică.

Apoi rutină. Pozele cu flash, măsurătorile, creta albă, cartonașele galbene unde căzuseră cartușele – două, într-adevăr.

Carella se aplecase asupra mortului înainte de a-l lăsa medicului și experților. La prima vedere, două găuri, foarte mari, una în stomac și una în cap, nu e un diagnostic dificil, pentru că jumătate de cap nu mai exista. Cealaltă jumătate vorbea despre un tip în jur de șaiszeci de ani,

poate mai mult, poate mai puțin, cu păr puțin, o haină și un palton, lucruri de calitate, o geantă veche de piele în apropiere. Mirosul obișnuit de sânge și rahat pe care îl au morții asasinați.

Dar apoi.

Pe pieptul cadavrului, așezată aparent cu ceva grijă, o piatră.

O piatră albă, netedă, mare cât o minge de golf, rotundă și ea, dar nu la fel de regulată. O piatră din cele cu care se aruncă, perfectă pentru a încăpea într-un pumn. O piatră care deja nu se potrivea cu o stradă din centrul Milanului, o stradă fără lucrări în curs, fără săpături, fără șantiere. Dar pusă așa, așezată pe pieptul mortului, și mai ciudată, nelalocul ei. Carella nu a atins-o, evident, dar a chemat un fotograf spunându-i ceva. Celălalt a dat din cap ca pentru a spune „Am făcut deja”, dar, din prudență sau zel, s-a aplecat și a mai făcut câteva fotografii, rotindu-se în jurul mortului. E mai bine să nu-l înfurii pe inspectorul Carella în general, noaptea în mod special, iar în timp ce are un cadavru printre picioare, cu atât mai puțin, o știu toți la poliție.

La trei și un sfert, strada Angelo Mauri era liniștită și din nou pustie, doar cu câteva ferestre luminate mai mult ca de obicei, pentru că nu toți erau gata să meargă la culcare după ce au văzut sângele din fața casei. Și unde suntem? La Napoli? La Bogotă? Paznicul școlii întrebase dacă putea spăla trotuarul, că mâine, copiii... Carella spusese că da, iar celălalt apăruse cu un tub verde.

La trei ore de la crimă nu mai erau urme, nici semne, nici măcar cele de cretă, dispărute după spălarea aceea violentă.

Să ștergi. Să uiți repede. Să te grăbești.
Milano.

Apoi cercul s-a mutat la poliție.

Carella, un tip metodic, aliniase pe o masă lucrurile mortului, îl dăduse jos din pat pe Selvi, mâna lui dreaptă, care intrase în birou cu două păhărele de cafea, întâmpinat cu un semn din mână.

Carella începuse deja.

Fabrizio Gotti, născut la Castrovillari, la 6 septembrie 1957, om de afaceri, domiciliat în Milano, strada Giovio, numărul 13. Față de locul unde l-au omorât e la doi pași, efectiv după colț.

Permis de conducere. Buletin. Două cărți de credit. Una de debit. Poza unui băiat pe bicicletă, cam de doisprezece ani. Câteva cărți de vizită, nu ale lui, aproape toate restaurante sau supermarketuri. O sută șaizeci de euro. Mărunțiș în buzunarele de la pantaloni. Un telefon, în buzunarul hainei, un Samsung din cele cu ecranul mare care spune două apeluri nepreluante, pare un număr din străinătate. Criminaliștii vor înțelege ceva din asta.

În geantă, diverse documente, contracte de muncă, tabele Excel cu numere, o agendă scrisă înghesuit, două pixuri, unul de aur. Două smocuri de chei plus cele de la mașină, Mercedes. Chitanța de la un magazin mare de electronice, capsată cu factura, pentru o pereche de căști Bose, două sute optzeci de euro. Nu-i rău, s-a gândit Carella.

Nimic altceva în afară de un plic din plastic transparent cu o piatră înăuntru.

Carella o arată cu un semn din bărbie.

— Adevărata problemă e aia, spune.

— Da, zice Selvi vrând să spună: continuă. Știe când trebuie să fie jucător de sprijin.

— N-aș vrea să fie ceea ce este, dar este.

— Da, iarăși Selvi, o semnătură.